

Arrest

nr. 323 587 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 15 november 2022 en verzoekt op 16 november 2022 een eerste keer om internationale bescherming. Op 27 juni 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoekers verzoek kennelijk ongegrond en wordt hem internationale bescherming geweigerd. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. 300 232 van 18 januari 2024 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 12 maart 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 30 april 2024 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 mei 2024 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Georgische origine te zijn en een orthodox christen te zijn. U bent geboren op 23/01/1978 in Borjomi, waar u woonde tot 1996. Vervolgens verhuisde u naar Tbilisi, waar u op verschillende adressen hebt gewoond. U rondde uw middelbare studies af en werkte als danser en choreograaf voor de Georgische Nationale Dans tot 2002. Daarna werkte u als landbouwer in Borjomi en bouwvakker in Tbilisi. U hebt twee zonen uit een vorig huwelijk, namelijk Z. N., die in Tbilisi verblijft, en K. N. (OV. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx), die in België verblijft. Sinds 2015-2016 hebt u een relatie met M. K. (OV. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx), met wie u in 2022 trouwde. Samen hebben jullie een tweeling, genaamd E. en N., die in België geboren is.

Op 16/11/2022 dienden u, uw echtgenote M., uw broer B. N. (OV. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) en uw schoonzus T. K. (OV. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde toen dat uw broer B. op 26/06/2016 ruzie had gekregen met L. O. Enkele dagen later werd uw broer gedurende een dag ontvoerd door L. O. en zijn entourage. Zij sloegen uw broer ineen en staken hem in zijn been met een mes. Uiteindelijk lieten zij hem achter op een afgelegen plaats buiten Tbilisi. Enkele dagen na dit incident bracht u een bezoek aan uw broer en u besloot om te bemiddelen met L. O. Ongeveer twee weken na de ontvoering van uw broer had u – samen met enkele vrienden – afgesproken met L. O. Uw broer zat in een auto iets verderop te wachten en zou zich bij jullie voegen als L. O. de verzoening zou accepteren. Op het moment dat u uit de auto stapte met een vriend en naar L. O. wilde gaan, nam hij zijn wapen en begon hij te schieten. Hierdoor liepen jullie weg. In september 2016 vertrok uw broer – als gevolg van deze problemen – naar Londen, terwijl u en uw echtgenote M. in Tbilisi bleven wonen. Jullie moesten echter diverse malen van woonplaats veranderen, omdat L. O. naar u en uw broer bleef zoeken en telkens te weten kwam waar jullie woonden. Na de bemiddelingspoging had u tot tweemaal toe gezien dat u werd achtervolgd door een auto. Ook uw echtgenote M. had opgemerkt dat zij werd achtervolgd door een auto. In december 2019 keerde uw broer terug naar Georgië met het doel om zijn gezin over te brengen naar het Verenigd Koninkrijk. Dit lukte uiteindelijk niet door het uitbreken van de Coronapandemie en het overlijden van jullie vader. In oktober 2022 – ongeveer een maand voor uw vertrek – vond uw echtgenote een dreigbrief aan de inkom van jullie huis. Na het ontvangen van deze dreigbrief voelden jullie zich niet meer veilig en besloten jullie om Georgië zo snel mogelijk te verlaten. Tot slot vreesde u dat uw tweeling – omdat zij via in-vitro zijn geboren – niet gedoopt zullen worden door de Georgisch-Orthodoxe kerk en zo geen doopattest zullen krijgen. Uiteindelijk verlieten jullie Georgië op 11/11/2022. Op 27/06/2023 verklaarde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het eerste verzoek van u en uw echtgenote kennelijk ongegrond, omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie vluchtrelaas. Jullie gingen hiertegen in beroep, maar het beroep werd op 18/01/2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen.

Zonder naar jullie land van herkomst terug te keren, dienden u en uw echtgenote M. (O.V. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) een tweede verzoek om internationale bescherming in op 12/03/2024. U verklaarde dat u via uw familie had vernomen dat de personen met wie jullie problemen hadden, jullie nog steeds zoeken. Ze kwamen tweemaal langs bij uw moeder – waarvan de laatste keer ongeveer een maand geleden – en vroegen waar jullie waren. Uw moeder zei dat ze geen contact meer had met jullie en zou proberen om jullie telefoonnummers op te vragen. Uw vervolgers zeiden dat ze voor Pasen zouden terugkomen. Uw moeder bracht de politie op de hoogte, maar de politie is niet langsgesproken en ze werd nooit ondervraagd. De personen met wie u problemen had zijn heel invloedrijk en hebben banden binnen onder meer de rechtbank en het openbaar ministerie. U verklaarde dat uw problemen nog erger zouden worden als zij te weten komen dat u foto's of bewijzen tegen hen had. U vreest dat zij u en uw echtgenote zullen vermoorden en dat ze jullie kinderen daarbij zullen raken. Tot slot verklaarde u dat ze weten dat jullie in Brussel zijn en dat zij uw broer bedreigden en zeiden dat ze jullie hier ook gaan vinden.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u een USB-stick neer met daarop een audio-opname en een foto van de auto's waarmee uw vervolgers naar uw moeder waren gekomen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (CGVS) kennelijk ongegrond werd verklaard wegens een gebrek aan geloofwaardigheid waardoor u geen substantiële redenen had opgegeven om uw land niet te beschouwen als veilig land van herkomst. Om te beginnen werd geoordeeld dat u zich op dezelfde motieven als uw broer Besik (OV. 9...., CG. ...) baseerde. In het dossier van uw broer werd eveneens een beslissing tot kennelijk ongegrond genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging door L. O. Bijgevolg ondermijnde dit reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor L. O. Verder slaagden u en uw echtgenote er eveneens niet in om de problemen met L. O. aannemelijk te maken. Tot slot werd geoordeeld dat uw vrees dat uw tweeling niet gedoopt zou worden, onvoldoende zwaarwichtig was om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. U en uw echtgenote gingen in beroep tegen deze beslissing en beoordeling, maar jullie beroep werd op 18/01/2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, zijnde dat de personen met wie u problemen had in Georgië nog steeds op zoek zijn naar jullie, dat zij tweemaal langs geweest zijn bij uw moeder en vragen stelden over jullie, dat zij zeiden dat ze zouden terugkomen, dat uw moeder de politie op de hoogte bracht, maar dat zij niet zijn langsgekomen en uw moeder niet hebben ondervraagd, dat uw vervolgers heel invloedrijke personen zijn, dat uw problemen nog erger zullen worden als zij weten dat u bewijzen of foto's tegen hen hebt, dat u vreest dat zij u en uw gezin zullen vermoorden en dat zij weten dat jullie in Brussel zitten en uw broer bedreigden dat ze jullie hier ook zullen vinden (DVZ "verklaring volgend verzoek", punt 17, 19, 20, 21), moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS kennelijk ongegrond werd verklaard wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het bijzonder opmerkelijk is dat uw echtgenote M. (O.V. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) in het kader van haar huidige verzoek geen melding maakte van het feit dat jullie vervolgers op de hoogte zijn van jullie verblijf in Brussel en uw broer bedreigden dat ze jullie hier ook zullen vinden. Gezien de ernst van deze situatie – namelijk dat uw vervolgers op de hoogte zijn van jullie huidige verblijfplaats – kan verwacht worden dat zij hier melding van maakte. Zeker aangezien zij wel melding maakt van het feit dat jullie vervolgers informeerden naar jullie huidige verblijfplaats. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. Tot slot is het eveneens opmerkelijk dat uw echtgenote niet kon vertellen hoe vaak jullie vervolgers langskwamen bij uw moeder (DVZ "verklaring volgend verzoek" M., punt 17). Aangezien zij verklaarde dat uw moeder met haar contact had opgenomen (DVZ "verklaring volgend verzoek" M., punt 17) en aangezien jullie op basis van deze problemen een nieuw verzoek indienden, kan verwacht worden dat zij kan vertellen hoe vaak uw moeder precies werd lastiggevallen. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van jullie problemen.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Op de door u neergelegde foto is louter een voertuig te zien met daarin een man. Verder kunnen geen conclusies getrokken worden op basis van deze foto. Vervolgens verklaarde u bij de DVZ dat er op de USB-stick 4 audio-fragmenten staan, waarvan één van uw moeder is die vertelde over het incident dat zij meemaakte en één van uw zus, waarin zij vertelde over het feit dat zij ook werd opgebeld en jullie problemen bevestigde (DVZ "verklaring volgend verzoek", punt 17; 19). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat er op de USB-stick slechts een audiofragment te vinden is. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dergelijke bewijsstukken omwille van het sterk manipulatieve karakter van de drager. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld wie aan het woord is en de persoon in kwestie is in de mogelijkheid om eender wat te

vertellen. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten geenszins de bovenstaande beoordeling wijzigen en verhoogt dit evenmin de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het tweede verzoek van uw echtgenote M. (O.V. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Op 16 mei 2024 dienen verzoeker en zijn echtgenote, M. K., bij de Raad een beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij hun tweede verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden bevonden.

De griffie van de Raad liet via een schrijven van 22 mei 2024 aan verzoekers echtgenote weten dat het afschrift van de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote, ontbreekt bij het verzoekschrift en hierbij werd de mogelijkheid geboden tot regularisatie van het verzoekschrift.

Op 4 juni 2024 liet de griffie van de Raad aan verzoekers echtgenote weten dat, met toepassing van artikel 39/69, § 1, zesde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), haar beroep geacht wordt niet te zijn ingediend daar het verzoekschrift niet, onvolledig of laattijdig werd geregulariseerd.

Het beroep wordt bijgevolg geacht alleen te zijn ingediend in naam van verzoeker.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het "beginsel van behoorlijk bestuur dat tegenpartij verplicht een beslissing te nemen met kennis van zaken".

Verzoeker benadrukt dat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een USB-stick en verschillende foto's heeft neergelegd. Volgens hem is het argument van de verwerende partij, waarbij deze stukken verworpen worden omdat ze uitsluitend gebaseerd zijn op feiten die reeds in het eerste verzoek om internationale bescherming aangegeven werden en die toen niet geloofwaardig bevonden werden, niet voldoende. Het kwam aan de verwerende partij toe om de nieuw ingediende documenten concreet te onderzoeken. Waar wordt gesteld dat aan de vier audiofragmenten geen waarde kan worden

gehecht omdat men niet zeker is wie er gesproken heeft en of de persoon in kwestie in staat is hierover te spreken, haalt verzoeker aan dat hij nochtans deze personen heeft voorgesteld als zijnde zijn moeder en zus en dat zij zich als dusdanig hebben voorgesteld. De verklaringen die zij aflegden bevestigen verder in elk opzicht zijn verklaringen, hetgeen volgens verzoeker een ernstige aanwijzing van geloofwaardigheid is. Verder merkt verzoeker op dat de behandeling van zijn tweede verzoek om internationale bescherming snel afgehandeld werd en dat hij niet eens de tijd had om een schriftelijke getuigenverklaring aan “*deze mensen*” te vragen. Verder hekelt verzoeker dat de verwerende partij de foto’s van de auto’s die hem en zijn echtgenote achtervolgden heeft verworpen stellende dat er geen waarde aan kan worden gehecht, maar zonder echt uit te leggen waarom. Verzoeker stelt vast dat hij alle mogelijke middelen heeft gebruikt om de identiteit van hun aanvallers en de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer waren te bewijzen. Het is, aldus verzoeker, duidelijk dat deze mensen nooit een document zullen schrijven dat dit bewijst. Verzoeker kon alleen maar foto’s bijbrengen waarop duidelijk het gezicht van een man te zien is, zoals door de verwerende partij is vastgesteld. Verzoeker geeft aan te zullen proberen andere documenten met betrekking tot de identiteit van deze man te verzamelen.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn echtgenote geen informatie kon verstrekken over het aantal keren dat de vervolgers naar het huis van haar schoonmoeder zijn gekomen en dat zij tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangeduid dat de vervolgers hun adres in België gevonden hadden, wijst verzoeker erop dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is. Verzoeker en zijn echtgenote dachten dat zij opnieuw door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verhoord zouden worden en dat zij meer inlichtingen zouden kunnen verstrekken. Tevens haalt verzoeker aan dat zijn echtgenote ook vermoedde dat hij deze informatie reeds gegeven had en dat het feit dat zij dit zelf niet zei bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verwerende partij niet kan toelaten de echtheid van deze nieuwe elementen te betwijfelen.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus en subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen nieuwe stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Op 21 februari 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarbij een werkende weblink wordt opgenomen naar de COI Focus “*Georgië: Algemene situatie*” van 12 februari 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, DOC 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex *nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur die tegenpartij verplicht een beslissing te nemen met kennis van zaken*”, doch geeft hij niet

de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel en beginsel *in casu* geschonden acht. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 april 2024, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.5. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

In het kader van verzoekers op 16 november 2022 ingediende eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 27 juni 2023 een beslissing waarbij besloten werd tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en waarbij internationale bescherming werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat het vluchtrelaas van verzoeker (en zijn echtgenote) fundamenteel ongeloofwaardig was. Ten eerste werd gesteld dat verzoeker zich beriep op dezelfde motieven als zijn broer B. en dat er in het dossier van zijn broer eveneens een beslissing tot kennelijke ongegrondheid van diens beschermingsverzoek werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging door L. O. en dat dit bijgevolg reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees voor L. O. ondermijnde. Verder slaagden verzoeker en zijn echtgenote er niet in om de problemen met L. O. aannemelijk te maken. Tot slot werd geoordeeld dat verzoekers vrees, dat zijn tweeling niet gedoopt zou worden, onvoldoende zwaarwichtig was om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De Raad heeft bij arrest nr. 300 232 van 18 januari 2024 het hiertegen ingestelde beroep verworpen. Verzoeker (en zijn echtgenote) diende(n) tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van het door verzoeker aangevoerde middel met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

3.3.6. In het kader van zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming verwijst verzoeker uitsluitend naar de problemen die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde en borduurt hij hierop verder. Zo verklaart hij dat hij via zijn familie heeft vernomen dat de personen met wie hij en zijn echtgenote problemen hadden hen nog steeds zoeken. Ze kwamen twee keer langs bij zijn moeder om naar hen te vragen. Zijn moeder zei dat ze geen contact meer met hen had en zou proberen om telefoonnummers te vragen. De vervolgers zeiden dat ze zouden terugkomen. Verzoekers moeder bracht de politie op de hoogte, maar de politie is niet langsgekomen en ze werd nooit ondervraagd. De personen met wie verzoeker problemen had, zijn volgens hem heel invloedrijk en hebben banden binnen onder meer justitie. Verzoeker verklaart dat zijn problemen nog erger zouden worden als zijn vervolgers te weten zouden komen dat hij foto's of bewijzen tegen hem had. Hij oppert dat zij hem en zijn echtgenote zullen vermoorden en dat ze hun kinderen daarbij zullen raken. Tot slot verklaart hij dat de belagers weten dat ze in Brussel zijn en dat ze zijn broer bedreigden en zeiden dat ze hen hier ook gaan vinden (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 9 april 2024, nrs. 17, 20 en 23).

Ter ondersteuning van zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een foto en een USB-stick neer (administratief dossier, map documenten, stukken 1-2).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Het louter volharden in de eerdere problemen en vrees en in het kader hiervan bijkomende verklaringen afleggen is onvoldoende om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid om te keren. De Raad beklemtoont dat de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van verzoeker met L. O. in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds door het commissariaat-generaal op pertinente wijze werd beoordeeld en dat het hiertegen ingestelde beroep door de Raad werd verworpen.

In verband met de door verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek afgelegde verklaringen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, zijnde dat de personen met wie u problemen had in Georgië nog steeds op zoek zijn naar jullie, dat zij tweemaal langs geweest zijn bij uw moeder en vragen stelden over jullie, dat zij zeiden dat ze zouden terugkomen, dat uw moeder de politie op de hoogte bracht, maar dat zij niet zijn langsgekomen en uw moeder niet hebben ondervraagd, dat uw vervolgers heel invloedrijke personen zijn, dat uw problemen nog erger zullen worden als zij weten dat u bewijzen of foto's tegen hen hebt, dat u vreest dat zij u en uw gezin zullen vermoorden en dat zij weten dat jullie in Brussel zitten en uw broer bedreigden dat ze jullie hier ook zullen vinden (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 17, 19, 20, 21), moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS kennelijk ongegrond werd verklaard wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het bijzonder opmerkelijk is dat uw echtgenote M. (O.V. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) in het kader van haar huidige verzoek geen melding maakte van het feit dat jullie vervolgers op de hoogte zijn van jullie verblijf in Brussel en uw broer bedreigden dat ze jullie hier ook zullen vinden. Gezien de ernst van deze situatie – namelijk dat uw vervolgers op de hoogte zijn van jullie huidige verblijfplaats – kan verwacht worden dat zij hier melding van maakte. Zeker aangezien zij wel melding maakt van het feit dat jullie vervolgers informeerden naar jullie huidige verblijfplaats. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. Tot slot is het eveneens opmerkelijk dat uw echtgenote niet kon vertellen hoe vaak jullie vervolgers langskwamen bij uw moeder (DVZ “verklaring volgend verzoek” M., punt 17). Aangezien zij verklaarde dat uw moeder met haar contact had opgenomen (DVZ “verklaring volgend verzoek” M., punt 17) en aangezien jullie op basis van deze problemen een nieuw verzoek indienden, kan verwacht worden dat zij kan vertellen hoe vaak uw moeder precies werd lastiggevallen. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van jullie problemen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en daagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekers echtgenote geen informatie kon verstrekken over het aantal keren dat de vervolgers naar het huis van haar schoonmoeder zijn gekomen en dat zij tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangeduid dat de vervolgers hun adres in België gevonden hadden. In het verzoekschrift wordt dit ook niet ontkend, doch wordt dienaangaande opgeworpen dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is en dat verzoeker en zijn echtgenote dachten dat zij opnieuw door het commissariaat-generaal verhoord zouden worden en dat zij meer inlichtingen zouden kunnen verstrekken. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, het huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn echtgenote heeft geregistreerd en van hen beide een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote in de gelegenheid werden gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 9 april 2024). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker en zijn echtgenote aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk werden gehoord en dat zij beiden hun nieuwe elementen in het kader van de huidige, tweede, verzoeken op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Dat het "*verhoor*" bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kort zou zijn, kan niet worden aanvaard, nu verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij en zijn echtgenote onvoldoende tijd zouden hebben gekregen om de door hen aangehaalde nieuwe elementen op een gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Dit kan evenmin blijken uit het administratief dossier. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoeken werd aan verzoeker en zijn echtgenote overigens verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoeken al dan niet ontvankelijk worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om hen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker en zijn echtgenote werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker en zijn echtgenote waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekers echtgenote een danig cruciaal element als dat de vervolgers hun adres in België wisten aldaar niet zou hebben vermeld en dat zij verder geen informatie kon verstrekken over het aantal keren dat de vervolgers naar het huis van haar schoonmoeder zijn gekomen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde problemen. Verzoeker kan niet dienstig aanvoeren dat zijn echtgenote vermoedde dat hij deze informatie reeds gegeven had en dat zij dachten dat zij nog nader gehoord zouden worden. Dit ontslaat haar immers geenszins van haar plicht tot medewerking en om reeds in de 'verklaring volgend verzoek' zelf en duidelijk de redenen uiteen te zetten die haar en verzoeker ertoe noopten om een tweede keer om internationale bescherming te verzoeken. Dat de vermeende belagers inmiddels zouden weten dat zij in België verblijven, betreft een wezenlijk belangrijk element zodat geheel niet kan worden ingezien waarom verzoekers echtgenote dit niet zelf zou hebben vermeld denkende dat haar echtgenoot, verzoeker, dit reeds zou gedaan hebben, te meer ze wel aangaf dat de vermeende vervolgers geïnformeerd hadden naar hun huidige verblijfplaats. Dat verzoekers echtgenote verder niet concreet kon aangeven hoeveel keer de vervolgers bij haar schoonmoeder langskwamen, kan evenmin worden aangenomen, zeker nu zij tegelijk verklaarde dat haar schoonmoeder contact met haar had opgenomen en aangezien zij en verzoeker op basis van dezelfde problemen een nieuw verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoeker en diens echtgenote, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte volgehouden vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming en dan ook gelijklopende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas, *quod non*.

Wat betreft de door verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek voorgelegde stukken wordt niet betwist dat het hier om nieuwe elementen gaat, met name elementen die niet werden onderzocht in het kader van het op het vorige beschermingsverzoek genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangaande de nieuw voorgelegde stukken wordt door de commissaris-generaal als volgt geoordeeld:

“Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Op de door u neergelegde foto is louter een voertuig te zien met daarin een man. Verder kunnen geen conclusies getrokken worden op basis van deze foto. Vervolgens verklaarde u bij de DVZ dat er op de USB-stick 4 audio-fragmenten staan, waarvan één van uw moeder is die vertelde over het incident dat zij meemaakte en één van uw zus, waarin zij vertelde over het feit dat zij ook werd opgebeld en jullie problemen bevestigde (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 17; 19). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat er op de USB-stick slechts een audiofragment te vinden is. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dergelijke bewijsstukken omwille van het sterk manipulatieve karakter van de drager. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld wie aan het woord is en de persoon in kwestie is in de mogelijkheid om eender wat te vertellen. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten geenszins de bovenstaande beoordeling wijzigen en verhoogt dit evenmin de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een concreet en voldoende ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de neergelegde stukken.

Zoals door de commissaris-generaal terecht is aangestipt, is op de door verzoeker neergelegde foto enkel een voertuig te zien, een BMW, met daarin een niet nader geïdentificeerde man aan het stuur (administratief dossier, map documenten, stuk 1). In zijn ‘verklaring volgend verzoek’ (punt 19) gaf verzoeker, gevraagd wat er precies op de foto staat, aan dat het gaat om “hun auto en ook de vriend die mee was met die persoon”. Op basis van wat op de foto staat afgebeeld en de weinig overtuigende verklaringen van verzoeker dienaangaande, kan geenszins worden afgeleid dat het gaat om de auto waarmee de vermeende vervolgers naar zijn moeder waren gekomen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Daarenboven bevat de foto slechts een momentopname, kan deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd en al zeker niet wie de persoon zou zijn die hierop staat afgebeeld of dat dit de auto was waarmee de vermeende vervolgers naar zijn moeder waren gekomen. Deze foto vormt bijgevolg niet het minste bewijs voor de beweerd actuele bedreiging uitgaande van de vermeende vervolgers en die zo, weze herhaald, uitsluitend is gestoeld op bijkomende verklaringen over een vervolgingsvrees die reeds in het kader van het eerste beschermingsverzoek als ongeloofwaardig is bevonden en waarvan de beoordeling definitief vaststaat. In het verzoekschrift wordt ten andere gesteld dat het gaat om foto’s van de auto’s (lees: de foto van de auto) die verzoeker en zijn echtgenote achtervolgden en niet om een foto van de auto waarmee de vervolgers naar zijn moeder kwamen, zoals eerder door verzoeker beweerd (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, punt 17). Dat verzoeker alle mogelijke middelen heeft gebruikt om de identiteit van de aanvallers en de vervolgingen waarvan hij en zijn echtgenote het slachtoffer waren te bewijzen en dat op de foto duidelijk het gezicht van een man te zien is, doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat op de foto slechts een man in een auto te zien, niets meer en niets minder. Waar verzoeker nog aangeeft te zullen proberen andere documenten met betrekking tot de identiteit van deze man te verzamelen, kan de Raad slechts vaststellen dat geen nieuwe documenten in de loop van de beroepsprocedure zijn voorgelegd en dat de identiteit van deze man, die overigens niet *verbatim* genoemd wordt in enig stuk, een raadsel blijft.

Waar in het verzoekschrift wordt volhard als zouden er vier audiofragmenten op de door verzoeker neergelegde USB-stick staan (administratief dossier, map documenten, stuk 2) en de commissaris-generaal aanhaalt dat het om één audiofragment gaat, stelt de Raad vast dat er sprake is van vier korte fragmenten uitgaande van twee verschillende vrouwen. Verzoeker legt van de audiofragmenten geen afschrift neer en deze gaan niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006. Bijgevolg verkeert de Raad in de onmogelijkheid om kennis te nemen van de inhoud van de audiofragmenten. Bovendien kan geenszins blijken dat de insprekers van deze fragmenten daadwerkelijk verzoekers moeder en zus zouden betreffen. Dat verzoeker dit zo verklaard heeft, toont dit nog niet aan en dat zij zich als dusdanig voorstellen in het audiofragment kan, zo weze herhaald, door de Raad niet worden nagegaan, gelet op het gebrek aan afschrift of transcriptie. Waar in het verzoekschrift wordt geheld dat de behandeling van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming snel afgehandeld werd en dat hij niet eens de tijd had om een schriftelijke getuigenverklaring aan “deze mensen” te vragen, kan de Raad slechts vaststellen dat tot op heden geen schriftelijke verklaringen van zijn moeder en/of zijn zus of enige andere derde voorliggen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat bevestigen de audiofragmenten verzoekers verklaringen, die overigens volledig in het verlengde zouden liggen van iets wat reeds definitief als ongeloofwaardig is bevonden, niet.

Met de voorliggende stukken brengt verzoeker dan ook geen elementen aan die de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk groter maken.

3.3.8. Verzoeker slaagt er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS